

ganske ubetydelig Mængde ved Siden af det, der tidligere har været udleveret; Forbruget var før Krigen saadan noget som det tidobelte. Men naar den Mængde, der maa sælges, er sat ned til en Tiendedel af det tidligere Forbrug, og denne Grænse opretholdes, har man i Virkeligheden derigennem og kun derigennem Sikkerhed for, at Drikeriet ikke kan komme til at foregaa i samme Udstrækning, som vi kender fra tidligere Tid. Nu er det ganske vist saadan, at i den senere Tid har, formodentlig paa Grund af de strammere økonomiske Forhold, de 300 000 Flasker Brændevin om Maaneden ikke været afhændet; der har kun været afhændet 220 000—230 000 Flasker, og der er neppe nogen Tvivl om, at i det Øjeblik vi sætter Afgiften ned, vil Mængden atter stige, men den kan altsaa ikke stige længere end til Restriktionsgrænsen, de 300 000. For det første er det nu ikke saa overdrevent meget, kun et Minimum af, hvad det var tidligere, men dertil kommer, at det staar for os som utvivlsomt, at vi vil komme op paa de 300 000 alligevel. Naar man i al Almindelighed arbejder paa at fremtvinge en Prisnedgang og ogsaa har haft Opmærksomheden henvendt paa Prisforholdene indenfor Spiritushandelen, hvor man er klar over, at der i de senere Tider er taget Priser i Detailsalg, der ikke staar i noget rimeligt Forhold til Produktionspris og Afgift, er det klart, at i det Øjeblik Prisen sættes ned, dels ved at Produktionsomkostningerne falder, og dels ved at der eventuelt kan komme mere Konkurrence i Detailhandelen, maa Staten ogsaa være med til at lade Prisen gaa ned. Der er ingen Mening i, at vi skulde opretholde Prisen fra Statens Side, naar vi samtidig ønsker, at Konkurrencen skal drive den ned, og Staten hjælper med dertil.

Det er selvfølgelig alt sammen noget, som der kan være delte Meninger om. Men der er en anden Side, som jeg vil henlede de Folks Opmærksomhed paa, der er betænkelige ved at gaa op til Restriktionsgrænsen, de 300 000 Flasker, og det er det, at det behøver i Virkeligheden ikke at betyde et forøget Spiritusforbrug her i Landet. Den uhyre Afgift paa indenlandsk Spiritus, paa Brændevin, har nemlig medført, at man har været i Stand til at skaffe sig udenlandske Produkter af forskellig Art, som maaske oven i Købet er lige saa skadelige, for en langt billigere Penge, og Resultatet har i Virkeligheden været det, at medens Forbruget af Brændevin har været nedadgaende, har det samlede Spiritusforbrug

ikke været tilsvarende nedadgaende, men man er gledet over paa andre Arter af Spiritus, og det er vort Haab, at vi i nogen Grad skal kunne modarbejde det ved den Bevægelse, vi er inde paa her. Dette Spørgsmaal er det eneste, hvorom der er nogen Uenighed i Udvalget, men læg vel Mærke til, ærede Medlemmer, at der altsaa ikke er nogen Uenighed om Resultatet: et ædrueligt Folk. Den Tanke er os saare fjern, at vi skulde til at forgifte Folket i samme Grad som tidligere. Men vi gaar ud fra, at Prisen vil falde af sig selv, og saa maa Staten ogsaa gøre sit dertil.

Til Slutning skal jeg sige, at jeg kan ikke rigtig forstaa, om Krigen, der ganske vist har vendt op og ned paa mangt og meget, virkelig skulde have vendt saa meget op og ned paa gamle Tidens Syn, at vi skulde være kommet til det stik modsatte af det, vi har lært i vor politiske Barndom. Der er ikke et Menneske i denne Sal, som ikke ved, at vi gennem 20—30—40 Aar har staaet overfor en stadig tilbagevendende Argumentation, for ikke at sige Frase, nemlig at den fattige Mands Snaps maatte man ikke lægge Skat paa, den maatte ikke fordyres. Denne Frase, som i sin Tid havde sin Berettigelse, er vi kommet ud over ved Krigslovgivningen, men nu er vi næsten kommet til den modsatte Yderlighed. Ligesom det den Gang regnedes for en demokratisk Forbrydelse at ville fordyre den fattige Mands Snaps, regnes det nu næsten for en Forbrydelse at ville lade Skatten paa den fattige Mands Snaps. Hvis det vilde sige det samme som at sørge for, at der blev drukket mere, var det naturligvis en anden Sag, men det har jeg godtgjort har ikke været Hensigten. Resultatet vil maaske blive — og det vil det før eller senere alligevel blive —, at vi kommer op til Restriktionsgrænsen, de 300 000 Flasker. Det, der saa sker ved, at Afgiften sættes ned fra 20—15 Kr. pr. Liter af den rene Sprit, er i Virkeligheden, at Snaps ikke i samme Grad som tidligere bliver en Luksus; men det bliver heller ikke den fattige Mands Snaps, vi faar igen, for Fattigmand faar ikke Snaps — i alt Fald ikke daglig Snaps, det kan ogsaa være det samme —, saa længe vi har en Afgift af 15 Kr. For mig er der ingen Tvivl om, at det er en lige saa god demokratisk Gerning at sætte denne Afgift ned som adskillige andre, naar bare vil holder os indenfor de Grænser, som jeg mener Restriktionerne giver Sikkerhed for, indenfor de Grænser, hvor Folk ikke tager nogen Skade deraf.

Under disse Forhold skal jeg da anbe-